حسادت جایز نیست مگر در دو مورد: شخصی که الله متعال به او مالی داده و توفیق خرج کردن در راه الله را به وی عنایت کرده است؛ و شخصی که الله به او حکمت و معارف دینی داده و به آن حکم نموده و عمل می کند و - به دیگران نیز - آموزش می دهد.

از ابن مسعود رضي الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «لا حَسَدَ إِلاَّ في اثنتينِ: رَجُلٌ آتَاهُ اللَّه مَالاً، فَسَلَّطَه عَلَى هَلَكَتِهِ في الحَقِّ، وَرَجُلٌ آتَاه اللَّه حِكْمَةً، فَهُوَ يَقْضِي بِهَا وَيُعَلِّمَها»: «حسادت جایز نیست مگر در دو مورد: شخصی که الله متعال به او مالی داده و توفیق خرج کردن در راه الله را به وی عنایت کرده است؛ و شخصی که الله به او حکمت و معارف دینی داده و به آن حکم نموده و عمل می کند و - به دیگران نیز - آموزش می دهد».

[صحیح است] [هر دو روایت متفق علیه است]

در اینجا رسول الله صلی الله علیه وسلم اشاره می کند حسادت انواع مختلفی دارد؛ نوعی از آن در شریعت مذموم و حرام می باشد که عبارت است از اینکه: کسی آروزی از بین رفتن نعمت برادرش را داشته باشد. و نوعی از حسادت مباح است؛ و آن اینکه: انسان دیگری را برخوردار از نعمتی دینوی ببیند و مثل آن را برای خود بخواهد. اما حسادتی که در شریعت محمود و پسندیده می باشد، این است که دیگری را برخوردار از نعمتی دینی ببیند و آن را برای خود نیز بخواهد که آنچه در این حدیث آمده به همین معناست. یعنی حسادت انواعی داشته و هر نوع حکم مخصوص به خود را دارد اما به طور کلی تنها در دو مورد حسادت محمود و مستحب و شرعی می باشد؛ یکی از آنها حسادت به فرد ثروتمندِ با تقوایی است که الله متعال مال حلالی به وی بخشیده و آن را در راه الله انفاق می کند. اگر کسی آرزو کند مثل او باشد و در برابر نعمتی که به وی داده شده غبطه بخورد، جایز و رواست؛ و دیگری فرد عالمی است که الله متعال به وی علمی سودمند عطا نموده و بدان عمل می کند و آن را به دیگران می آموزد و بر مبنای آن بین مردم قضاوت نموده و حکم می کند؛ اگر کسی آرزو کند مثل او باشد، جایز و رواست.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/3772